

Den FORSVUNNEDE JAKKEN

Av Sheila Kindred

Basert på en sann historie

“Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi, men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker” (Lære og pakter 64:10).

“Mamma, jakken min er borte!” sa Brad. Det var på tide å dra hjem fra kirken, men Brad kunne ikke finne jakken på klesstativet.

“Er du sikker på at det var der du hengte den?” spurte mamma.

“Ja. Den var akkurat her.” Brads jakke var lyseblå og rød. Det var vanskelig å ikke legge merke til den.

“Kanskje den ble flyttet. La oss lete rundt i bygningen,” sa pappa.

Mamma, pappa og Brad gikk hver sin vei for å sjekke forskjellige rom. De lette i hittegodskassen, i kirkesalen, i Brads Søndagsskole-klasserom, i Primær-rommet og på alle klesstativ. De lette til og med på toalettene, men de fant ikke jakken.

“Noen hadde nok tatt den ved et uhell. Jeg er sikker på at de leverer den tilbake neste uke når de skjønner at den ikke er deres,” sa pappa.

“I mellomtiden kan du gå med den gamle jakken din,” sa mamma.

Brad rynket pannen. Han likte ikke den gamle jakken. Den var tynn, falmet og for liten til ham. Han likte at den nye, røde og blå jakken fikk ham til å se ut som en superhelt.

“Det var sikkert noen som så hvor kul jakken min er og stjal den,” tenkte Brad. Hvordan kunne det skje i kirken? Alle der skulle jo være ærlige. Brad ville ikke la den røveren slippe unna med det. Han hadde en plan. Neste søndag skulle han følge nøye med for å se hvem som gikk med jakken hans. Da skulle han ta den tilbake og rope: “Stopp, din tyv!” Vedkommende skulle få angre på at han hadde tatt den.

Brad så veldig frem til søndag for å gjennomføre planen sin. Men neste søndag var det for varmt til å gå med jakke, og det var det søndagen etter også.

Søndagen etter det kikket Brad mistenksomt rundt i Primær på alle guttene og lurte på hvem som hadde stjålet jakken hans. Var det den høye gutten? Eller kanskje det var en jente. Han følte ikke at han kunne stole på noen. Brad likte ikke den følelsen.

Etter kirken skyndte Brad seg rundt i bygningen og så familiene ta på seg jakkene sine. Men han så ikke jakken sin noe sted. Han sjekket til og med hittegodskassen igjen ... men fant ingen jakke. Hvor kunne den være?

På vei hjem tenkte Brad ut en ny plan. Han skulle be. Han visste at vår himmelske Fader kunne finne bortkomne ting. Den kvelden ba Brad og sa: “Himmelske Fader, vær så snill å fortelle meg hvem som tok jakken min. Jeg vil ha den tilbake.”

Brad ventet at røverens navn eller ansikt skulle dukke opp i tankene hans. Men i stedet begynte han å tenke på sin venn Carl. Brad pleide å sitte sammen med Carl i Primær. De spøkte og lo mye sammen. Men Carl hadde ikke vært i kirken på noen uker. Brad savnet ham.

Hva om Carl hadde tatt jakken hans? Carl var kanskje redd for å komme til kirken nå, fordi han trodde at Brad ikke ville være vennens hans lenger. Brad ville at Carl skulle komme til kirken igjen. Hvis Carl hadde tatt jakken hans, bestemte Brad seg for at han ikke skulle kjeft på ham. Han skulle tilgi ham.

Brad la seg i sengen og følte seg bedre.

Neste søndag var ikke Carl i Primær, men det var en ny gutt der. Han hadde et slips med røde og blå striper.

“Kult slips,” sa Brad, og satte seg ved siden av den nye gutten. “Det får deg til å se ut som en superhelt.”

Gutten smilte.

Brad smilte også. Han lette ikke etter røvere lenger.

Han lette etter venner. ●

Artikkelforfatteren bor i Iowa i USA.